

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-167)

Mar (2) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்10
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 144)

878. ப்ரியக்ருத்

மற்ற பலன்களை விரும்பி தன்னை அடைந்தவர்களிடமும், அவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி நடந்துகொண்டு, அவர்களுக்கும் நல்லவனாக உள்ளவன். நிராசீ: கர்மஸம்யுக்தாநம் ஸாத்வதாம்ச்சாபி அகல்பயம் - ஒரு சிலர் உலகவிஷயங்களுக்காக என்னிடம் வருவதுண்டு; அவர்கள் என்னை அதற்காக வணங்கியபோதிலும், பலனை எதிர்பாராமல் செயல்களைச் செய்யும் பக்குவத்தை நான் அவர்களுக்கு அளிக்கிறேன் - என்றது காண்க.

879. ப்ரீதிவர்த்தந:

இவ்விதமாக அவர்களுக்குத் தன்னுடைய குணங்களை மேன்மேலும் உணர்த்தி, தன்னிடம் அவர்களுக்கு ஆழ்ந்த ப்ரீதி உண்டாகும்படிச் செய்பவன்.

880. விஹாயஸகதி:

இவ்விதமாக பக்தியின் எல்லையில் நிற்பவர்களுக்கு, மிகவும் உயர்ந்த கதியான பரமபதம் அளிப்பவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-19-26) - முக்த்வா ச விபுலாந் போகாந் த்வமந்தே மத்ப்ரஸாதத: மமாநுஸ்மரணம் ப்ராப்ய மம லோகே நிவத்ஸ்யஸி - என்னுடைய எல்லையற்ற கருணை காரணமாக இந்த உலக இன்பங்களை எல்லையற்று அனுபவித்து, உனது இறுதி சமயத்தில் என்னுடைய சிந்தனை உண்டாகும். அதன் பின்னர் என்னை அடைந்து எனது லோகத்தில் இருப்பாய்.
- ப்ரஹ்மஸூத்திரம் (4-2-16) - ததோகோக்ரஜ்வலநம் தத்ப்ரகாசி தத்வாரோ வித்யா ஸாமர்த்யாத் தச்சேஷகத்யநுஸ்ம்ருதி யோகாச்ச ஹார்த்தாநுக்ருஹீத: சதாதிகயா - ப்ரஹ்மஞானி பரவித்யை காரணமாகவும், அந்த வித்யைக்கு அங்கமான அர்ச்சிராதி மார்க்க சிந்தநரூபமான யோகத்தாலும் தன்னுடைய இதயத்தாமரையில் உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையைப் பெறுகிறான். அந்த க்ருபை காரணமாக, அவனுக்கு அந்தர்யாமியின் இருப்பிடமான அந்த இதயம் ப்ரகாசிக்கிறது. அந்த ஒளி மூலம் அவன் வெளியேற வேண்டிய நூற்றோராவது ஸுஷும்நா நாடியை அறிந்துகொண்டு, அதன் மூலம் வெளியேறுகிறான்.

881. ஜ்யோதி:

(இந்தத் திருநாமம் தொடங்கி 889 முடிய, மோசஷம் போகும் ஜீவன் செல்வதான அர்ச்சிராதி மார்க்கமும், அதில் உள்ள பலவிதமான தேவதைகளும் கூறப்பட்டு, அவற்றை நியமிப்பவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறான்) பரமபதத்திற்குக் கொண்டு சேர்க்கும் முதல் நிலையான அர்ச்சிஸ் என்பதை நியமிப்பவன். அது ஒளியுடன் உள்ளதால் ஜ்யோதி எனப்படுகிறது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-1) - தே அர்ச்சிஷம் அபிஸம்பவந்தி - அவர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை அடைகிறார்கள் - என்றது. பகவத் உபாஸகர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக வழி நடத்துபவர்கள் ஆதிவாஹிகர்கள் ஆவர். கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- அர்ச்சிராதிநா தத் ப்ரதிதே: - அவர்கள் ஒளியுடன் கூடிய அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் செல்கிறார்கள் என்று உபநிஷத்துக்கள் முழங்குகின்றன

- ஆதிவாஹிகாஸ் தல்லிங்காத் – அவர்கள் ஆதிவாஹிகர்கள் ஆவர்

882. ஸுருசி:

உதிக்கும் சூரியன் அதன் அழகான கிரணங்களால் காண்பதற்கு இனிமையானவன், அதன் உதயம் காரணமாக பகல்பொழுது ப்ரகாசமாக உள்ளது, அந்தப் பகல்பொழுதை அழகாக்குபவன் என்பதால் ஸுருசி எனப்படுகிறான்.

883. ஹுதபுக்விபு:

அமிர்தமாய் பரிணமிக்கும் ஹுதம் என்னும் திரவியத்தை புசிக்கின்ற சந்த்ரனுக்கு பூர்ணத்வம் அளிப்பதான ஸுக்லபக்ஷத்தின் தேவதையை நியமிப்பவன்.

884. ரவி:

நித்திரையிலிருந்து எழும் காலமாக உள்ளதால் உத்தராயணத்தில் கொண்டாடப்படுபவன். ஆபூர்யமாணபக்ஷாத் யாந் ஷடுதங்வேதி மாஸாந் – சுக்லபக்ஷ தேவதையிடமிருந்து, ஆறுமாதத்தின் தேவதையை அடைகிறான்.

885. விரோசந:

அடுத்து அயநங்களின் வழியாக ஆதித்யனோடு கொண்டு சேர்க்கும் ஸம்வத்ஸர தேவதையை நியமிக்கிறான்.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-2) – மாலேப்ய: ஸம்வத்ஸரம் – மாதங்களிலிருந்து வருடத்தை அடைகிறான்

- தைத்திரீய உபநிஷத் - ஸம்வத்ஸர: அஸாவாதித்ய: - ஆதித்யனே ஸம்வத்ஸரம் என்னும் வருடம் ஆவான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 167)

இந்த ஆகாசம் என்ற பதம் ஒரு ப்ரத்யேகமான வஸ்துவை ஜகத்காரணமாக உணர்த்தவல்லது என்றபோதிலும், அது சேதன வஸ்துக்களை உருவாக்க இயலாத அசேதன வஸ்துவைக் கூறலாம் என்ற காரணத்தால், அந்த ஒரு பதத்திற்கு முக்கியத்வம் அளிக்கவேண்டும் என்று எண்ணி, மற்ற ப்ரமாணங்களைத் தள்ள இயலாது. இதன் காரணம் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-3) - ததைசுஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - அது பலவாவேன் என்று சிந்தித்து, பலவானது - என்பதும், தைத்திரீய உபநிஷத் (2-6) - லோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - நான் பலவாகக்கடவேன் என்று விருப்பம் கொண்டது - என்பது போன்ற வாக்கியங்கள் அனைத்தும் அறிந்ததும், ஸத்யஸங்கல்பம் உள்ளதும் ஆகிய ஒரு வஸ்துவை நமக்குத் தெளிவாகவே உணர்த்துகின்றன. ஆகவே மேலே உள்ளபடி, ஆகாசத்திற்கு பொருள் உரைப்பது பொருந்தாது. எல்லையற்றதும், அபூர்வமானதுமாகிய விசேஷ குணங்கள் பல பொருந்தியதான ஒரு வஸ்துவைக் குறித்து (ப்ரஹ்மம்) பல ப்ரமாண வரிகள் உள்ளன; அவை அனைத்தையும், முன்பே நிரூபிக்கப்பட்டதான ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து மீண்டும் கூறுகின்ற ஒரு வாக்கியத்திற்கு முரணான அர்த்தம் கற்பிக்கும் விதமாகத் தள்ளுவது என்பது பொருத்தமல்ல.

குடம் என்பதற்கு மண் ஆத்மாவாக உள்ளதால், ஆத்மா என்ற பதம் சேதனங்களை மட்டுமே குறிப்பதல்ல என்று நீங்கள் (பூர்வபசுஷி) முன்பு கூறியதற்கான விடையை இப்போது அளிக்கிறோம். ஆத்மா என்ற பதம் சேதன வஸ்து அல்லாதவற்றையும் சில இடங்களில் குறிப்பிடுவதுண்டு என்பதை நாங்கள் ஏற்கிறோம். ஆனால் ஆத்மா என்ற பதம், பெரும்பாலான இடங்களில் சரீரத்தின் “உள்ளில் இருப்பதும்

சேதனங்களைக் குறிப்பதும்” என்ற பொருளிலேயே ப்ரயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய ஆத்மாவைப் பற்றியே கீழே உள்ள வரிகள் உள்ளன:

- ஐதரேய உபநிஷத் (1-1) – ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத் - ஆத்மா மட்டுமே தொடக்கத்தில் இருந்தது.
- தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1) – ஆத்மந ஆகாச: ஸம்பூத: - இந்த ஆத்மாவிடமிருந்து ஆகாசம் தோன்றியது.

“கோ” என்ற பதம் பல பொருள்கள் கொண்டுள்ளபோதிலும், “எந்த ஒன்று கழுத்தின் கீழே தொங்கும் சதையுடன் உள்ளதோ, கொம்புடன் உள்ளதோ” என்ற தன்மையுடன் கூடியதான ஒன்றைக் குறித்தே (மாடுகள்) பரவலாக உபயோகப்படுத்தப்படுவதால், அந்தப் பொருளை உரைப்பதாகக் கொள்ளப்படும் அந்தப் பதத்திற்கு, வேறு பொருளை உரைப்பது என்றால், அந்தப் பொருளுக்கேற்ற தன்மைகளுடன் சேர்ந்தே உரைக்கப்பட வேண்டும். இது போன்றே, கீழே உள்ள பல வரிகள், ஆத்மா என்பது சரீரத்தின் அந்தர்யாமியாக உள்ள வஸ்துவையே குறிக்கும் அல்லாமல், வேறு எதனையும் அல்ல என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன:

- ஐதரேய உபநிஷத் (1-1) – ஸ ஐசஷத லோகாந்து ஸ்ருஜேள - அது ஸங்கல்பித்தது, உலகைப் படைத்தது
- தைத்திரீய உபநிஷத் (2-6) - ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - நான் பலவாகக் கடவேன் என்று விருப்பம் கொண்டது, பலவானது.

ஆகவே அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளதும், பல கல்யாண குணங்கள் நிரம்பியதும், அதனைத் தவிர மற்ற யாருக்கும் இல்லாத தன்மைகள் கொண்டதும், பல ப்ரமாணங்களால் அறியப்படுவதும் ஆகிய ப்ரஹ்மம் என்பதே, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) - ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் – தொடக்கத்தில் ஸத் எனப்படும் ப்ரஹ்மம் மட்டுமே இருந்தது - என்று தொடங்கும் வரி மூலம்

கூறப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மமே, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-9-1) – ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி - இதிலிருந்தே அனைத்தும் தோன்றின – என்று தொடங்கும் வரியால் கூறப்படும் ஆகாசம் என்ற பதத்தால் கூறப்படுகிறது என்று தேறுகிறது.

ஆகாசாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 167)

திவ்யதம்பதிகள் இருவரும் அனைவருக்கும் எஜமானர்கள்

மூலம் - இப்படி ஈச்வரன் ஸர்வசேஷியாம்போது,

அஸ்யா மம ச சேஷம் ஹி விபூதிருபயாத்மிகா

இதி ச்ருதிரஸ்ஸித்தம் மச்சாஸ்த்ரேஷ்வபி மாநத என்றும்,

உபயாதிஷ்டாநம் சைகம் சேஷித்வம் என்றும்

சொல்லுகிறபடியே ஸபத்தீகனாயிருக்கும். அக்நீஷோமீயாதிகளிற்போலே ஆத்ம ஹவிருத்தேச்ய தேவதாத்வம் இருவர்க்கும் கூடவென்று தோற்றுகைக்காக சேஷிகள் இருவராயிருக்க சேஷித்வமேகமென்கிறது. மத்யமாசுரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகச் சொல்லுகிற கடச்ருதி வாக்யத்தைப் பராமர்சித்தால் இருவரையும் பற்ற இவ்வாத்மா சேஷமென்னுமிடம் சாப்தம். சேஷத்வமாவது தனக்கு ஓர் உபகாரத்தைப் ப்ராதாநமாகப் பற்றலன்றிக்கே பரோபகாரார்ஹமாகை. இத்தை "பரகதாதிசயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ:, பர: சேஷீ" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ளபோது, கீழே உள்ள வாக்கியங்களின்படி, அவன் தன்னுடைய பத்னியுடன் சேர்ந்தே அவ்விதமாக இருப்பான்:

- விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - அஸ்யா மம ச சேஷம் ஹி விபூதிரூபயாத்மிகா இதி ச்ருதிரஸ்ஸித்தம் மச்சாஸ்த்ரேஷ்வபி மாநத - இரண்டுவிதமான விபூதிகளும் எனக்கும், பிராட்டிக்கும் அடிமையானது என்று அனைத்து வேதாந்தங்களும், பாஞ்சராத்திரமும் கூறுகின்றன
- உபயாதிஷ்டாநம் சைகம் சேஷித்வம் - எஜமானத்தன்மை என்பது இருவரிடமும் உள்ளது

அக்நீஷோமீய யாகத்தில் அவிர்பாகம் என்பது ஸோமன் மற்றும் அக்னி ஆகிய இருவருக்கும் தனித்தனியே அல்ல, இருவருக்கும் சேர்ந்தே அளிக்கப்படுகிறது; அதே போன்று, ஆத்மஸமர்ப்பணம் என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கும் பெரியபிராட்டிக்கும் சேர்ந்தே செய்யப்படுகிறது. (அடுத்து கட ச்ருதி வாக்கியம் ஒன்றைக் கூறுகிறார். அந்த வாக்கியம்:

அகாரேணோச்யதே விஷ்ணு: ஸர்வலோகேச்வரோ ஹரி:
உத்த்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீ: உகாரேணோச்யதே ததா
மகாராஸ்து தயோர்தாஸ இதி ப்ரணவ லக்ஷணம்

இதன் பொருள் - “அ” என்பதன் மூலம் அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஈச்வரனாகிய விஷ்ணு கூறப்படுகிறான்; “உ” என்பதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனால் எப்போதும் தாங்கப்படும் லக்ஷ்மீ கூறப்படுகிறான்; “ம” என்பதன் மூலம் இவர்கள் இருவருக்கும் ஜீவாத்மா அடிமை என்று கூறப்படுகிறான்; இதுவே ப்ரணவத்தின் கருத்து). கட ச்ருதியில் மக்ஷாலக்ஷ்மியைக் குறிக்கும் நடு எழுத்தான “ம” என்பதை நோக்கினால், ஜீவாத்மா இருவருக்கும் அடிமை என்பது தெளிவாகிறது. அடிமைத்தனம் என்பது தனக்காக எதனையும் எதிர்நோக்கி இராமல், மற்றவர்களுக்காக இருப்பதாகும். இதனை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தன்னுடைய வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் - பரகதாதிசயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ:., பர: சேஷீ - மற்றவர்களுக்கு ஓர் அதிசயத்தை உண்டாக்கவேண்டும் என்னும் ஆசை காரணமாக ஏற்கத்தக்கதாக உள்ள நிலை என்பது எந்த ஒரு வஸ்துவின்

ஸ்வரூபமோ அதே சேஷம், அந்த அதிசயத்தை அடைபவன் சேஷீ - என்றது காண்க.

மூலம் - இவ்விடத்தில் ச்ருதியில் தோற்றின ஷஷ்டி த்விவசனம் லுப்தம். இங்கு ஸம்பந்த ஸாமாந்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தியையான ஷஷ்டியானது ப்ரமாணஸித்தமாய் அபேசஷிதமான விசேஷத்திலே விச்ரமிக்கக் கடவது. தாதர்த்த்யமாகிற உபயுக்தமான ஸம்பந்த விசேஷம் வ்யக்தமாகைக்காகச் சதுர்த்தி த்விவசனம் ஏறி லோபித்துக் கிடக்கிறதாகவுமாம். அப்போது லுப்தமான சதுர்த்தி த்விவசனத்தினுடைய விவரணமாகிறது இருவருக்கும் தாஸன் என்கிற ச்ருதி. இப்படி ஹவிருத்தேச்ய தேவதா த்வந்த்வத்தில் ஹவிஸ்ஸுபோலே இருவரையும் பற்ற இவ்வாத்மா சேஷமென்னும்போது இங்கு அவதாரணம் அர்த்தம். இவர்களிருவருக்கும் இவ்வாத்மா அநந்யார்ஹ நிருபாதிக சேஷம் என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ப்ரணவத்தில், காணப்படுவதான ஆறாம்வேற்றுமை இருமை என்பது மறைமுகமாக உள்ளது. பொதுவாக உறவைக் குறிப்பிடுவதான ஆறாம் வேற்றுமை என்பது, ப்ரணவத்தில் சேஷனுக்கும் சேஷிக்கும் இடையே உள்ள பந்தத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது. அல்லது ஆறாம்வேற்றுமை இருமை மூலம், அவர்கள் இருவருக்காக மட்டுமே ஜீவாத்மா உள்ளான் என்பது மறைமுகமாக உணர்த்தப்பட்டது எனலாம். “இருவருக்கும் அவிர்ப்பாகம் போன்று” என்று மேலே கூறியதை நோக்கினால், மறைமுகமான இருமை வசனத்தை உணரலாம். ப்ரணவத்தில் உள்ள “உ” என்பது லக்ஷ்மியைக் குறிப்பதாகவும், ஜீவாத்மா இருவருக்கும் தாஸன் என்றும் கொண்டால், “உ” என்பதன் மூலம் “இருவருக்கு மட்டும்” என்பது நேரடியாக உணர்த்தப்படவில்லை என்றாலும், இந்த இடத்தின் பொருளை நோக்கும்போது தெளிவாகிறது. ஆகவே ஜீவாத்மா இயல்பாகவே “இந்த இருவருக்கும் அடிமை” என்பதும், மற்ற யாருக்கும் வசப்பட்டவன் அல்லன் என்றும் தேறுகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 126)

409. அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவ ருண்டிறே; அவர் பாசுரங்கொண்டு
இவ்வர்த்த மறுதியிடக் கடவோம்.

அவதாரிகை - பிள்ளை ஆர்பாசுரங்கொண் டறுதியிடுவதென்ன
அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்களால் நிர்ணயிக்க
இயலாது என்றார்; அப்படியென்றால் யாருடைய வாக்குகள் கொண்டு நிர்ணயிக்க
இயலும் என்ற கேள்விக்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “மேவினேனவன் பொன்னடி, தேவுமற்றறியேன்” என்று,
ஸ்வாசார்யரான நம்மாழ்வார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப்
புரையறப்பற்றி அவிதிதாந்யதைவதராய் “நாவினால் நவிறறின்ப மெய்தினேன்”
என்று, தத் ஸங்கீர்த்த நாநந்த நிர்ப்பரராய், “அடியேன் சதிர்த்தேன்” என்று,
உறுவதறிந்து பற்றின சதுரரா யிருக்கையாலே சரமபர்வத்தி லேற்றமறிந்து
பேசாநிற்கச்செய்தே ததேகநிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி
தத்வைலக்ஷண்ய பரவசராய், உண்டபோதொரு வார்த்தையு முண்ணாதபோதொரு
வார்த்தையுஞ் சொல்லுகிற ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் அடியிலே ஓராசார்யன்
திருவடிகளைப் பற்றி அநவரத ஸுகிகளாயிருக்கப் பெறாதே
ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே பிச்சேற்றும் பகவத் விஷயத்திலே முந்துற
முன்னமிழிந்து ததநுபவதசையி லொன்றைச் சொல்லுவது ததலாபதசையில்

ஒன்றைச் சொல்லுவதாய், இவர்கள் படுகிறபாடென் என்று பரிஹஸித்திருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாரொருவ ருண்டிறே; சரமபர்வ நிஷ்டராய் ஸநைகரூப வசநரான இவருடைய பாசுரமான கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பைக் கொண்டு இவ்வர்த்தத்தை ஸம்சயவிபர்யய கந்தமற நிச்சயிக்கக் கடவோமென்கை.

விளக்கம் - கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (2) - மேவினேனவன் பொன்னடி, தேவுமற்றறியேன் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய ஆசார்யரான நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளை மட்டுமே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் கொண்டு, வேறு எந்த ஒரு தெய்வத்தையும் அறியாதவராகவும்; (2) - நாவினால் நவிற்றின்ப மெய்தினேன் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாருடைய திருநாமத்தை உரைப்பதில் மிகுந்த ஈடுபாடு உள்ளவராகவும்; அடியேன் சதிர்த்தேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அடையத்தக்கது எது என்று அறிந்து, அதனைப் பற்றி நின்ற சாமர்த்தியம் உள்ளவர் என்பதால், அப்படிப்பட்ட பாகவதர் விஷயத்தின் மேன்மை அறிந்து உரைத்தபோதிலும், அந்தப் பாகவதர்கள் விஷயத்தில் மட்டுமே ஈடுபட்டு நின்றுவிடாமல், முதல் நிலையான பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டு நின்றவராகவும்; ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவம் கிட்டினால் ஒருவிதமாகவும், அது கிட்டாமல் போனால் மற்றொரு விதமாகவும் உரைக்கின்ற பத்து ஆழ்வார்களைக் குறித்து, “தொடக்கத்தில் ஒரு ஆசார்யனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டி நின்று எப்போதும் அதன் காரணமாகவே இன்பம் அனுபவித்தபடி இருக்காமல், தனது அழகு மற்றும் குணங்கள் முதலான விஷயங்கள் மூலம் தடுமாற வைக்கும் பகவத்விஷயத்தில் முதலில் ஈடுபட்டு அனுபவிக்கத் தொடங்கி, அந்த அனுபவம் கிட்டும்போது ஒருவிதம் உரைப்பது, அனுபவம் இழந்தால் மற்றொரு விதம் உரைப்பது என்று இவர்கள் படும்பாடு என்னே!”, என்று பரிகசிப்பவராகவும் உள்ள ஸ்வாமி மதுரகவியாழ்வார் ஒருவர் உள்ளாரே என்று கருத்து. இறுதி நிலையான பாகவதர்களிடம் மட்டுமே ஈடுபாடு உள்ளவராக, அவர்களைக் குறித்து மட்டுமே உரைப்பவரான இவருடைய பாசுரமான “கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு” மூலம் இந்த அர்த்தத்தை எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லாமல் நிச்சயம் செய்வோம் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - அதாவா, (உண்டபோது) இத்யாதிக்கு, பகவதநுபவம் பண்ணினபோது “உண்டு களித்தேற் கும்பரென்குறை”, “யாவர் நிகரகல் வானத்தே”, “மாறுளதோ விம்மண்ணின்மிசை” என்று இப்படி அநுபவ ஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ கர்விதமானதொரு வார்த்தையும், ததநுபவம் பெறாதபோது “மடியெல்லாம் முள்கலங்கி மயங்குமால்”, “சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்”, “காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து”, “தீயோடுடன் சேர்மெழுகா யுலகில் திரிவேனோ” என்று இப்படி சோகவேக ஜநிதமானதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுவாரொருவருமன்றிக்கே பத்துப் பேருண்டிறே; ததீயரே சேஷிகளும் உபாயோபேய பூதருமென் றறிந்திருக்கச் செய்தே, ததநுகுணமாக நிற்கமாட்டாமல் பகவத் விஷய வைலக்ஷண்ய பரவசராய் இப்படி உண்டபோதொரு வார்த்தை சொல்லுகிறவர்க ளுக்கொண்டன்று ஸ்வாசார்ய சரண யுகளமே யுபாயோபேயமென்கிற இப்பரமார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுவது, ஆழ்வார் திருவடிகளையே தமக்குத் தஞ்சமாகப் பற்றி “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கையாலே ப்ரதம பர்வத்திலே மண்டி ஹர்ஷசோக பரவசராய்ப் பேசுகிறவர்களைப் பரிஹஸித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீமதுரகவிகள் திவ்ய ஸூக்தியைக் கொண்டிவ்வர்த்த நிச்சயம் பண்ணக்கடவோமென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். “உண்டபோது” என்றால் “பகவத் அநுபவம் கிட்டும்போது” அல்லது “பகவானை அநுபவிக்கும்போது” என்று பொருள். திருவாய்மொழி (10-8-7) - உண்டு களித்தேற் கும்பரென்குறை, திருவாய்மொழி (4-5-8) - யாவர் நிகரகல் வானத்தே, திருவாய்மொழி (6-4-9) - மாறுளதோ விம்மண்ணின்மிசை - என்பது போன்ற பாசுரங்களில் கூறப்பட்டபடி, ஸர்வேச்வரனை அநுபவிக்கும்போது ஏற்படும் அளவு கடந்த இன்பம் காரணமாக கர்வத்துடன் ஒருவிதமாக உரைப்பது; அவனை அநுபவிக்க இயலாதபோது திருவாய்மொழி (1-4-3) - மடியெல்லாம் முள்கலங்கி மயங்குமால், திருவாய்மொழி (1-4-8) - சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான், திருவாய்மொழி (8-5-2) - காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, திருவாய்மொழி (6-9-6) - தீயோடுடன் சேர்மெழுகா யுலகில் திரிவேனோ - என்பதற்கு ஏற்ப, துன்பத்தின் வேகத்தால் பிறக்கின்ற வேறுவிதமான

சொற்களையும் உரைப்பவர்கள், ஒருவர் அல்லாமல் பத்து ஆழ்வார்கள் அல்லவோ? ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்களே தனக்கு எஜமானர்களாக, உபாய உபேயங்களாக உள்ளவர்களாக இருப்பவர்கள் என்று ஆழ்வார்கள் அறிவர்; அப்படி அறிந்தபோதிலும், அதன்படி நடக்க இயலாமல், ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்கள் போன்ற சிறப்புகளில் ஈடுபட்டவர்களாக, அந்த அனுபவம் கிட்டும்போது ஒருவிதமாக உரைப்பவர்களாக உள்ளவர்களுடைய பாசுரங்கள் மூலமாக, தனது ஆசார்யனின் திருவடித்தாமரைகளே உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்ற கருத்தை நிச்சயம் செய்வதில்லை. மாறாக, நம்மாழ்வார் திருவடிகளை மட்டுமே தனக்குத் தஞ்சமாகப் பற்றி, கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (2) – தேவுமற்றறியேன் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்த அனுபவம் காரணமாக எப்போதும் இன்பத்துடன் உள்ளதால், தொடக்கத்தில் பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டு இன்பமும் துன்பமும் மாறிமாறி அடைந்த காரணத்தால் உரைக்கும் ஆழ்வார்களைப் பரிகசித்து உரைப்பவர் ஒருவர் உண்டு அல்லவோ? அப்படிப்பட்ட ஸ்வாமி மதுரகவியாழ்வாருடைய பாசுரங்கள் மூலமாக இந்த அர்த்தத்தை நாம் நிச்சயம் செய்வோம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

410. ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்த்திருக்க வேணுமிறே ப்ராபகம்.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரமாணஸித்தமான அர்த்தத்தை உபபத்தியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறார் மேல் (ஸ்வரூபத்துக்கும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ப்ரமாணத்தில் அறியப்பட்ட அர்த்தத்தை யுக்திகள் கொண்டு நிலை நிறுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில், ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நிஷ்கர்ஷித்து, அநந்தரம் ப்ராப்யத்தை ததநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து ப்ராபகத்தை ததுபயாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷிக்க வேணுமிறே; வ்யுத்தபத்தி தசையில் உபேயம் முற்பட்டு உபாயம் பிற்பட்டிருக்கும், அநுஷ்டாந தசையில் மாறாடியிருக்கும்; ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேராமையாலேயிறே உபாயாந்தரத்தை பரித்யஜித்தது; ஆகையால்

(ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே) என்கிறார். இனி, ஸ்வரூபந்தன்னை நிரூபித்தால் ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் புறவிதழென்னும்படி பகவதநந்யார்ஹு சேஷத்வமே வடிவாய், அதினுடைய யாதாதம்யம் தச்சேஷத்வமும் புறவிதழென்னும்படி ததீயசேஷத்வமே வடிவாயிறே யிருப்பது; ஏவம்பூத ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிரூபித்தால் தத் கைங்கர்யம் ப்ரதமாவதியாய் ததீயகைங்கர்யம் சரமாவதியா யிருக்கும்; ஸ்வரூபப்ராப்ய வேஷமிதுவாகையாலே ததுபயாநுகுணமான ப்ராபகம் ததீயரேயாகவேண்டியிறே யிருப்பது; இனி அந்த ததீயரில் வைத்துக்கொண்டு, முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்தைப் பண்ணின மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யனுக்கு சேஷமாயிருக்கை ஸமஸ்த பாகவதருடைய உகப்புமாய், தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லை நிலமுமா யிருக்கும்; இந்த ஸ்வரூபத்துக் கநுரூபமான ப்ராப்யமும் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமா யிருக்கும். இப்படி ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களாய் அத்தால் இவையிரண்டுக்கும் ஸத்ருசமான ப்ராபகம் ஸ்வாசார்ய சரணயுகளமாக வேணுமென்கை. இதுவே ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்குச் சேர்ந்த உபாயமென்கையாலே, ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யபீத்யா நிர்ப்பரத்வத்தைப் பற்ற இதில் போந்தவளவல்ல, முக்யோபாய மிதுவேயென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே.

விளக்கம் - ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் போன்றவற்றை நிச்சயிக்கும்போது முதலில் ஸ்வரூபத்தை உள்ளது உள்ளபடி நிச்சயிக்கவேண்டும்; தொடர்ந்து அந்த ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி பலத்தை நிச்சயிக்கவேண்டும்; தொடர்ந்து அவற்றுக்கு ஏற்றபடி அடையும் வழியை நிச்சயிக்கவேண்டும் அல்லவோ? (இங்கு ஸ்வரூபம் என்பது ஆத்மாவின் தன்மை, அதாவது அது ஸர்வேச்வரன் மற்றும் ஆசார்யன் வசப்பட்டது என்று தெளிதல், ப்ராப்யம் அல்லது புருஷார்த்தம் என்பது ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் தொண்டு, ப்ராபகம் அல்லது உபாயம் என்பது ஆசார்யனின் திருவடிகள்). ஸ்வரூபத்தை அறியும் நிலையில், பலனானது முற்பட்டு, அதனைப் பெறும் வழி என்பது பிற்பட்டிருக்கும்; ஆனால் அந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்ட பின்னர், உபாயம் முற்பட்டு புருஷார்த்தம் பிற்பட்டிருக்கும். ஸ்வரூபம் மற்றும் பலன் ஆகிய இரண்டுக்கும் பொருந்தாமல் உள்ளதால்தான், கர்மயோகம் போன்ற மற்ற உபாயங்கள் தள்ளப்பட்டன.

எனவேதான் “ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே” என்றார்.

அடுத்து ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை நன்றாக ஆராய்ந்தால், அது ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் வெளிப்பட்டபடி பகவானுக்கு அடிமையாக உள்ள தன்மையே வடிவமாக; ஜீவனுடைய உண்மையான நிலை என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்பது வெளிப்பட்டபடி அவன் அடியார்களுக்கு அடிமையாக உள்ள தன்மையே வடிவமான நிலையாகும். இத்தகைய ஆத்மஸ்வரூபத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ற புருஷார்த்தம் எது என்று ஆராய்ந்தால் ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்பது முதல் நிலையாகவும், அவனுடைய அடியார்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் இறுதிக்கட்ட நிலையாகவும் இருக்கும். ஆத்மாவின் தன்மை மற்றும் புருஷார்த்தத்தின் தன்மை ஆகிய இரண்டும் இவ்விதமாக உள்ளபோது, அந்த இரண்டுக்கும் ஏற்றபடியாக உள்ள உபாயம் என்பதும் அவன் அடியார்களாகவே அல்லவோ இருப்பது!

இனி, அந்த அடியார்களுக்குள் முதல்நிலையில் தன்னை ஏற்றுக்கொண்டு, தத்வ ஞானத்தை அளித்து மிகப் பெரிய உபகாரம் செய்த தனது ஆசார்யனுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பது அனைத்து அடியார்களுடைய மகிழ்வாகவும், தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் எல்லையாகவும் இருக்கும். இத்தகைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற புருஷார்த்தம் என்பது தனது ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமாகவே இருக்கும். இவ்விதம் ஆத்மஸ்வரூபமும் புருஷார்த்தமும் அமைந்துள்ளதால், இவை இரண்டிற்கும் ஏற்றதான உபாயம் என்பது தனது ஆசார்யனுடைய இரண்டு திருவடிகளே ஆகும் என்று கருத்து. இதுவே ஆத்மாவின் தன்மை மற்றும் புருஷார்த்தம் ஆகிய இரண்டுக்கும் தகுதியான உபாயம் என்பதால், ஸர்வேச்வரனுடைய சுதந்திரத்தைக் கண்டு அச்சம் கொண்டு, அதனை விட்டு, அச்சம் இன்மையை எதிர்நோக்கி, இதில் ஈடுபடவில்லை; முக்கியமான உபாயம் ஆசார்யனுடைய திருவடிகள் என்பதாலேயே ஆகும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 133)

2-4-3 இரக்க மனத்தோடு எரியணை

அரக்குமெழுகு மொக்குமிவள்

இரக்கமெழீர் இதற்கென் செய்கேன்

அரக்கனிலங்கை செற்றீருக்கே

பொருள் - நெகிழ்ந்த மனம் கொண்ட இந்தப் பெண் நெருப்புடன் தொடர்புள்ள அரக்கும் மெழுகும் போன்று ஆவாள். ஆனால் நீயோ இரக்கம் அற்றவனாக உள்ளாய். இவள் விஷயத்தில் அரக்கனாகிய இராவணனுடைய இலங்கையை அழித்த நீ, இரக்கம் கொள்வதற்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்?

அவதாரிகை - இன்று இச்செயல் செய்யக்கடவதாக நினைத்த நீர், அன்று உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை ஊடறுத்து அச்செயலை என்றிய செய்தீர் என்கிறாள்.

விளக்கம் - இன்று இவள் விஷயத்தில் தயை செய்யாதபடி உள்ள நீ, முன்பு நாச்சியார் திருமொழி (11-7) - உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை ஊடறுத்து - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான செயல்களை எதன் காரணமாகச் செய்தாய் என்று கேட்கிறாள். (உண்ணாது) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (36-42) - ந மாம்ஸம் ராகவோ புங்க்தே ந சாபி ஸேவதே - சீதையைப் பிரிந்த இராமன் சரியாக உண்பதில்லை, மதுரஸம் பருவதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப இருந்தான்; அதாவது

இவனைப் பார்த்து, பரிவுடன் உணவு அளிப்பவள் போனாள்; இனி யாருண்டு? (உறங்காது) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (36-44) - அநித்ரஸ் ஸததம் ராம: - இராமன் உறங்குவதே இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய கண்கள் உறக்கம் இழந்து காணப்பட்டன. இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - ஸுக்ரீவம் சரணம் கத: - என்பதற்கு ஏற்ப வானரர்களிடம் அடைக்கலம் புகுந்து, (ஒலிகடலை ஊடறுத்து) - உயரமான அலைகள் உள்ள கடலின் குறுக்கே அணை அமைத்து என்பதான பல செயல்கள் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - (இரக்கம் இத்யாதி) இரக்கம் - நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியாதல், ஈடுபாடாதல், ஈரிப்பாதல். இரங்கின நெஞ்சையுடைய இவள், எரியை அணைந்த அரக்கும் மெழுகும் போலே உருகாநின்றாள். அரக்கும் மெழுகும் என்கிற இரண்டையும் - நெஞ்சுக்கு ஒன்றும், இவள் தனக்கு ஒன்றுமாக்கி நிர்வஹிப்பர் பிள்ளை திருநறையூரையர். நெஞ்சும் இவள் தனக்குக் கையடைப்பாகையாலே இவள் தனக்கே இரண்டையும் ஆக்கி அருளிச்செய்வர் பட்டர்.

விளக்கம் - (இரக்கம் இத்யாதி) - இரக்கம் என்றால் தீனர்களிடம் ஏற்படும் கருணை ஆகும்; அதனால்தான் பின்னே வரும் வரியில், “இரக்கம் எழீர்” என்று உரைக்கப்பட்டது. அப்படி என்றால் இங்கு இவளுடைய மனதில் இரக்கம் கூடுவது என்றால் என்ன? இங்கு இரக்கம் என்பது மனதில் நெகிழ்வு ஏற்படுதல், துக்கம் ஏற்படுதல், சிநேகம் ஏற்படுதல் என்று பொருள். இப்படியாக நெகிழ்ந்த மனம் உள்ள இவள், நெருப்பை அணைத்துக் கொண்ட அரக்கு மற்றும் மெழுகு போன்று உருகி நின்றாள். ஸ்வாமி பிள்ளை திருநறையூர் அரையர், அரக்கை இவளுடைய நெஞ்சத்திற்கும் மெழுகை இவளுக்கும் தனித்தனியாக உரைப்பது வழக்கம். அக்னிக்கு அருகில் செல்லும்போது மெழுகும் அரக்கும் ஒரே போன்று உருகாது; அதாவது அரக்கின் அளவு மெழுகு உருகாது. ஆக இவளுக்கு இந்த இரண்டு நிலையும் மாறிமாறி ஏற்படும். இவளுடைய துன்பங்கள் இவளை மெழுகு போன்று உருக்கும்; அவனுடைய குணங்களைப் பற்றிய நினைவுகளும், சேர்க்கை குறித்த எண்ணங்களும் அரக்கு போன்று உருக்கும். ஆனால் மனம் என்பது இவளுக்குள் உள்ளதால், அந்த இரண்டு உதாரணங்களும் இவளுக்கே பொருந்தும் என்று ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்வார்.

வ்யாக்யானம் – “விஷ்ணுநா ஸத்ருசோ வீர்யே” என்கிறபடியே, எல்லாம் இவள் தன்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வேண்டும்படியிறே இவள் தன் நிலை; அக்நிக்குள்ளே புகில் கரிந்துபோம், கடக்கவிருக்கில் வலிக்கும்; அக்நி ஸகாசத்திலே உருகாநிற்குமிறே; முடிந்து பிழைக்கவும் பெறாதே, தரித்திருக்கவும் பெறாதே நோவுபடும்படி பண்ணுவீரே! இவள் தசையிது. (இரக்கமெழீர்) – “நீரும் இவளைப்போலே உருக வேணும்” என்று வளைக்கிறோமோ? நொந்தார்பக்கல் பண்ணும் க்ருபையும் பண்ணிகிறிலீர். இரக்க மனத்தையுடையளாகா நின்றாள் இவள்; நீர் இரக்கமெழுகிறிலீர்; நீர் இரங்காவிட்டால், உம்மைப்போலே யிருப்பதொரு நெஞ்சை இவளுக்குக் கொடுத்தாலாகாதோ?

விளக்கம் – இராமாயணம் பாலகாண்டம் – விஷ்ணுநா ஸத்ருசோ வீர்யே - இராமன் தனது சக்தியில் மஹாவிஷ்ணு போன்றும், காண்பதற்கு ஏற்ற தன்மையில் சந்த்ரன் போன்றும் உள்ளவன் - என்பதற்கு ஏற்ப பல பொருள்களையும் இராமனுக்கு உதாரணம் கூறுவது போன்று, பல பொருள்களையும் இவளுக்கு உதாரணம் காண்பிக்கும்படி இவளுடைய நிலை இருந்தது. அரக்கும் மெழுகும் அக்னிக்குள் சென்றால் வெந்து போகும், விலகிச் சென்றால் காய்ந்து போகும், அக்னிக்கு அருகாமையில் சென்றால் உருகும். அது போன்று இவள் மரணம் அடைந்து பிழைப்பதையும், உயிரோடு இருப்பதையும் என்று எதனையும் செய்யவிடாமல் நீ துன்புறுத்துகிறாயே! இவள் நிலை இதுவாகும். (இரக்கமெழீர்) – இரக்கம் என்பது கருணை மற்றும் ஈடுபாடு என்று இரண்டு பொருள் தருவதாகும். முதலில் கருணை என்ற பொருளில் அருளிச்செய்கிறார். நீயும் இவள் போன்று உருகி துன்பம் அடையவேண்டும் என்று நாங்கள் கூறுகிறோமோ? அல்லவே! மனம் நொந்து உள்ளவர்களிடம் நீ கருணை காண்பிக்காமல் உள்ளாய். அடுத்து, இரக்கம் என்பதற்கு ஈடுபாடு என்ற பொருள் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்; ஈடுபாட்டுடன் கூடிய மனம் கொண்டவளாக இவள் உள்ளாள்; ஆனால் நீ இவளிடம் ஈடுபாடு காண்பிக்காமல் உள்ளாயே! நீ இரக்கம் கொள்ளவில்லை என்றாலும், உன்னைப் போன்று உள்ள நெஞ்சை இவளுக்கு அளிக்கலாம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (இதற்கு என் செய்கேன்) உம்முடைய இரக்கமொழிய ஏதேனும் உபாயாந்தர ஸாத்யமோ இப்பேறு? (என் செய்கேன்) உம்மை இரங்கப்பண்ணவோ, இவளை இரங்காமற் பண்ணவோ? (அரக்கன் இலங்கை செற்றீருக்கே) உமக்கு இரக்கமின்றியே ஒழிந்தால், இவள் இரங்குவதொரு செயலைச் செய்து வைக்க வேணுமோ? “ஒரு ப்ரணயிநிக்கு உதவினவன் நமக்கு உதவானோ?” என்று ஈடுபடா நின்றாள். புழுக்குறித்தது எழுத்தானாற்போலே ஒன்று வாய்த்ததைக் கொண்டு “அது அந்யார்த்தம்” என்று இராதே நோவுபடாநின்றாள். “அரகன் இலங்கை செற்றீருக்கு - இரக்க மனத்தோடு - இவள் - எரியணை அரக்கு மொழுகுமொக்கும்; இரக்கமெழீர்; இதற்கு என் செய்கேன்?” என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (இதற்கு என் செய்கேன்) - உன்னுடைய இரக்கம் என்பது அல்லாமல் வேறு எதன் மூலமோ கிட்டவல்லதோ இந்தப் பேறு? (என் செய்கேன்) - உன்னைக் கருணை காண்பிக்கும்படிச் செய்யவேண்டுமோ அல்லது இவளை உன்னிடம் ஈடுபடாமல் இருக்கும்படிச் செய்யவேண்டுமோ என்று நான் அறியேன். உனக்கு இரக்கம் இல்லையென்றால், இவள் இவ்விதம் இரங்கும்படியான செயலை நீ ஏன் செய்கிறாய்? இவள் தனது மனதில், “தன்னுடைய காதலிக்காக ஓடி வந்து உதவியவன் நமக்கு உதவமாட்டானோ?”, என்றுள்ளாள். இராமன் இலங்கை சென்றது, தேவர்களுடைய காரியமான இராவணனை அழித்தல் என்பதற்காக என்று ஆறுதல் அடையாமல், சீதைக்காகச் சென்றவன் தனக்காக வரவில்லையே என்று துன்பம் கொண்டாள்.

2-4-4 இலங்கை செற்றவனே யென்னும் பின்னும்

வலங்கொள் புள்ளுயர்த்தாய் என்னும் உள்ளம்

மலங்கவெவ் வுயிர்க்கும் கண்ணீர் மிகக்

கலங்கிக் கைதொழும் நின்றிவளே.

பொருள் - இந்தப் பெண், “இலங்கையை அழித்தவனே”, என்கிறாள். அதன் பின்னர், “வலிமையான கருடனைக் கொடியாகக் கொண்டவனே”, என்கிறாள். அப்போதும் அவன் தன் முன்பாக வந்து நிற்காத காரணத்தால் மனம் சுழலும்

விதமாக உஷ்ணமாக மூச்சு விடுகிறாள். கண்களில் கண்ணீர்ப் பெருகி, அதன் காரணமாக அறிவு தடுமாறி, அவன் வருவதாகச் சிந்தித்து, கை தொழுது நிற்கிறாள்.

அவதாரிகை – “அரக்கனிலங்கை செற்றீர்” என்கிறவிது “நியதஸ்வபாவமன்று காண்; காதாசித்தங்காண்” என்றாள் திருத்தாயார்; அது பொறுக்கமாட்டாமை, அது தன்னையே சொல்லுகிறாள்.

விளக்கம் – “அரக்கனிலங்கை செற்றீர்” என்கிற செயலானது எப்போதும் நடைபெறுவது அல்ல, எப்போதாவது ஒரு காலகட்டத்தில் மட்டுமே நடக்கும் என்று தாய் உரைக்கிறாள். அதனைக் கேட்ட இந்தப் பெண் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், அதனையே உரைத்துப் புலம்புகிறாள்.

வ்யாக்யானம் – (இலங்கை செற்றவனே என்னும்) “எனக்குப் பண்டே உதவி உபகரித்தவனே” என்னாநின்றாள். முன்பு தனக்கு உதவினவன் இப்போது தனக்கு உதவாதொழிந்தாற்போலே கூப்பிடாநின்றாள். கடலடைத்தல், மலையெடுத்தல், அம்பேற்றல் செய்யவேணுமோ? என்பக்கல் வரும்போது என்ன ப்ரதிபந்தகமுண்டு? திருத்தாயார் இவள் விடுகைக்குச் சொன்னதுதானே அவளுக்குப் பற்றுக்கைக்கு உடலாய்விட்டது.

விளக்கம் – (இலங்கை செற்றவனே என்னும்) – தன்னைப் பிராட்டியாகப் பாவித்து, “எனக்கு முன்பு உதவியவனே!” என்கிறாள். முன்பு தனக்கு உதவியவன் இப்போது உதவாமல் நின்றதாகக் கொண்டு அழைத்தபடி இருந்தாள். கடலில் அணை கட்டுதல், மலை எடுத்தல், அம்பேற்றுதல் போன்ற செயல்களைச் சீதைக்காகச் செய்யும்படி ஆனது; அது போன்று என் பொருட்டு ஏதும் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை. அப்படி உள்ளபோது என்னிடம் இவன் வருவதற்கு என்ன தடை உள்ளது?”, என்று எண்ணுகிறாள். “அவன் முன்பு வந்தான், அது போன்று இனி நடக்காது, நீ அதனை மறப்பாயாக”, என்று மறந்துவிடும்படியாகக் கூறியது அல்லவோ இவள் மேலும் அவனைப் பற்றுவதற்குக் காரணமாகிவிட்டது.

வ்யாக்யானம் - (பின்னும் இத்யாதி) அதுக்குமேலே, “விடாய் இருந்தவிடத்தே சாய்கரகம் போலே உயர வைத்துக் கொண்டு வந்து காட்டும் பரிகரமுடையவனே!” என்னா நின்றாள். மிடுக்கையுடைய புள்ளை த்வஜமாகவுடையவ னென்னுதல்; அன்றியே, புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவ னென்னுதல். கொண்டு வருகைக்குப் பரிகரமுண்டாயிருக்கச் செய்தே வரக் காணாமையாலே, மநஸ்தத்வம் வேர்பறியும்படி நெடுமூச்செறியா நிற்கும்; “தஹந்தீமிவ நி:ச்வாஸைர் வருசஷாந் பல்லவதாரிண:” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (பின்னும் இத்யாதி) - மிகுந்த தாகம் எடுத்து வருபவர்களுக்குத் தண்ணீர் பந்தலில் உயரத்தில் இருந்தபடி தண்ணீர் அளிக்கின்ற சாய்ந்த பாணை போன்ற இயல்பு உடையவனே! கருடனைக் கொடியாய்க் கொண்டவனே! அல்லது கருடனை வாகனமாகக் கொண்டு, அவனால் கொண்ட வரப்படுபவனே! இவ்விதம் அவனைக் கொண்டு வருவதற்கான அடிமைகள் தயாராக உள்ளபோதிலும் வராமல் உள்ளதால், மனமானது அழியும்படியாக உஷ்ணத்துடன் கூடிய மூச்சு விட்டபடி உள்ளாள். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - தஹந்தீமிவ நி:ச்வாஸைர் வருசஷாந் பல்லவதாரிண: - கழுத்தளவு நீரில் உள்ள தளிர்கள் கொண்ட மரங்களைக் கூடத் தனது மூச்சுக்காற்றினால் எரிக்கும்படி உள்ள சீதை.- என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணீர் மிக) நெடுமூச்சாய்ப் புறப்பட்டு, புறப்படாதது கண்ணீராய்ப் புறப்படா நின்றது. (கலங்கிக் கைதொழும்) தெளிந்திருந்து தொழுமதில்லையிறே ப்ரணயிநி. (இவளே) அவன் தொழும்படியான வேண்டற்பாடுடைய தான் தொழாநின்றாள்.

விளக்கம் - (கண்ணீர் மிக) - நெடுமூச்சாகப் புறப்பட்ட மூச்சுக்காற்றானது, கண்ணீராகவும் வெளிப்பட்டது. (கலங்கிக் கைதொழும்) - தெளிந்திருக்கும் காலத்தில் கணவனின் அன்பைப் பெற அவனை வணங்கமாட்டனர் அல்லவோ? (இவளே) - அவன் வணங்கும்படியான மாஹாத்மயம் உள்ள இவள், அவனைத் தொழுது நின்றாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 98)

95. யாதானுமோராக்கையிற்புக்கு அங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்ந்தும்

மூதாவியிற் தடுமாறு முயிர்முன்னமே அதனால்

யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்யும்

மாதாவினைப் பிதுவை திருமாலை வணங்குவனே.

பொருள் - ஜீவாத்மா எல்லையற்ற காலமாக ஏதேனும் ஒரு சரீரத்தில் புகுந்து, அந்தச் சரீரத்தில் பந்தத்தை அடைந்து, அந்தப் பந்தத்திலிருந்து ஒரு காலகட்டத்தில் விலகி, பழையதான ஸூக்ஷ்ம சரீரத்துடன் கூடியதாக ஸ்வர்க்க நரகங்களில் அலைந்தபடி இருக்கும். அந்தப் பந்தம் காரணமாக ஏதேனும் கிட்டியதான இந்த உலகவிஷயத்தை மிகவும் உயர்ந்த பலனாக எண்ணியபடி, ஸர்வேச்வரனை விட்டு அகலுதல் என்பதான திடமான ஸங்கல்பத்தை நான் கைவிடும்படியாகச் செய்பவனும், எனது தாயும் தந்தையுமாக உள்ளவனுமாகிய ஸர்வேச்வரனை நான் சரணம் அடைவேன்.

அவதாரிகை - பக்தி பாரவச்யத்தாலேயாதல், அயோக்யதா நுஸந்தாந்தாலே யாதல் ஏதேனுமொருபடி கண்ணழிவு சொல்லிக் கைவாங்காதே, தன் பக்கலிலே ப்ராவண் யாதிசயத்தை யுடையேனாய், இதரவிஷயங்களில் அருசியையு முடையேனாம்படி பண்ணின மஹோபகாரத்தை யநுஸந்தித்து அவன்

திருவடிகளிலே விழுகிறேனென்கிறார். இவ்விடத்திலே ஜீயர் குறியாக வருளிச்செய்வதொரு வார்த்தையுண்டு - திருக்கோட்டியூரிலே பட்டரெழுந்தருளியிருக்கசெய்தே அங்கே ராமாநுஜதாஸ ரென்றொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், “அடியேனுக்குத் திருவிருத்த மருளிச்செய்யவேணும் என்ன”, “பெருமாளைப் பிரிந்த சோகத்தாலே நானொன்றுக்கும் சடிமனல்ல, ஜீயரே! நீரருளிச் செய்யும்” என்ன, ஜீயரு மருளிச்செய்து கொடுபோகா நிற்கச்செய்தே வளவன் பல்லவதரைய ரென்று திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்தையுடையா ரொருவர் அநுஸந்தித்து கொடுபோந்தாராய், அவரிப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே கண்ணுங் கண்ணநீருமாய்ப், புளகிதகாத்ரராயிருக்க, இத்தைக் கண்டு “பாட்டில் வார்த்தைகள் சொல்லுவன் இனி, ப்ரஸங்கித்த மாத்ரத்திலே வித்தரானீர்” என்ன, “நம்பியெனக்கு ஹிதமருளிச் செய்த வந்தரத்திலே, ‘எம்பெருமான் திருமுன்பே யிப்பாட்டை நாள்தோறும் விண்ணப்பஞ்செய்’ என்றருளிச்செய்தார். அதை யிப்போது ஸ்மரித்தேன்” என்ன, “அவரிதி லேதேனு மருளிச்செய்யும் வார்த்தை நினைத்திருப்பதுண்டோ?” என்ன, “அதெனக்குப் போகாது, இப்பாகுர மாத்ரத்தை நினைத்திருப்பேன்” என்றாராம். நம்பி ஆதரித்த பாட்டாகாதே யென்று ஐந்தாறு நாழிகைபோது இத்தையே கொண்டாடியருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - “பக்திபரவசம் என்று கூறியபடியோ அல்லது தகுதியற்ற நிலை என்பதைக் காரணம் காட்டியோ ஸர்வேச்வரனை விட்டு அகன்று செல்லாமல், அவனிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொள்ளும்படியான நிலையை ஏற்படுத்தியும், மற்ற விஷயங்கள் குறித்து ருசியற்ற தன்மையை ஏற்படுத்தியும் மிகவும் உயர்ந்த உதவிகள் செய்த ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளில் பணிகிறேன்”, என்றார். இங்கு ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர் ஒரு நிகழ்வு அருளிச்செய்வது வழக்கம். ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர் திருவரங்கத்தை விட்டுப் பிரிந்து சென்று திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது ராமாநுஜதாஸர் என்னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பட்டரிடம் வந்து, “நீவீர் அடியேனுக்கு திருவிருத்தம் குறித்து விளக்கங்கள் அருளிச் செய்யவேண்டும்”, என்று விண்ணப்பித்தார். அப்போது பட்டர், “நாம் ஸ்ரீரங்கநாதனாகிய நம்பெருமாளைப் பிரிந்த காரணத்தினால் உண்டான சோகத்தில் ஆழ்ந்துள்ளோம். ஆக இதனைச் செய்யும் பொறுமை இல்லை. ஆகவே நஞ்ஜீயரே! நீவீர் அருளிச்செய்யும்”, என்று நஞ்ஜீயரிடம் உரைத்தார். அதனை ஏற்றுக் கொண்ட

நஞ்ஜீயரும் விளக்கங்கள் அருளிச்செய்தபடி வந்தார். அப்போது ராமாநுஜதாஸருடன் சேர்ந்து திருக்கோஷ்டியூர்நம்பியின் திருவடிகளை எப்போதும் அண்டி நின்ற வளவன் பல்லவதரையர் என்பவரும் அதனைக் கேட்டபடி இருந்தார். இந்தப் பாசரம் வந்தவுடன் வளவன் பல்லவதரையர் கண்ணும்கண்ணீருமாக, மிகவும் உள்ளம் நெகிழ்ந்தவராக அமர்ந்திருந்தார். இதனைக் கண்ட நஞ்ஜீயர், “நான் இந்தப் பாசரத்தின் விளக்கத்தை உரைக்கத் தொடங்கவே இல்லை. அதற்கு முன்பாக நீவீர் இவ்விதம் ஆனது ஏன்?”, என்றார். இதற்கு வளவன் பல்லவதரையர், “திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி எனக்கு நல்லுபதேசங்கள் செய்தபோது, இந்தப் பாசரத்தை அன்றாடம் ஸர்வேச்வரன் முன்பாக விண்ணப்பம் செய்து வருவாயாக என்று அருளிச்செய்தார். அதனை இப்போது நான் எண்ணிப் பார்த்தேன்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட நஞ்ஜீயர், “அவர் இந்தப் பாசரத்திற்கு ஏதேனும் விளக்கம் அருளிச்செய்ததை நினைவு கூர்ந்து உரைக்கமுடியுமா?”, என்றார். இதற்கு வளவன் பல்லவதரையர், “அவ்விதம் நினைவில்லை. இந்தப் பாசரம் மட்டுமே நினைவில் உண்டு”, என்றார். இதனைக் கேட்ட நஞ்ஜீயர், “ஸ்வாமி திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி ஆதரித்த பாசரம்” என்று மகிழ்ந்து, இதனை ஐந்தாறு நாழிகைகள் கொண்டாடினார்.

வ்யாக்யானம் - (யாதானுமோராக்கையிற்புக்கு) ஏதேனுமொரு சரீரத்திலே ப்ரவேசித்து. அறத்தண்ணிய ஸுகரஜந்மத்திலே ஐந்தத்தாலும், “மமாயம் தேஹ:” என்று அதிலே யபிமாநித்து அங்கே யுண்டானவற்றோடே சில ஸம்பந்த விசேஷங்களும், அவை தன்னை விடமாட்டாமையாலேயாய்ப் போராநிற்குமாயிற்று. “ஆக்கை” என்கையாலே உபசயாத்மக மென்று தோற்றுகிறது. (புக்கு) சேதநனுக்கு அசித்ஸம்ஸர்க்கம் ஸ்வத: உள்ள தொன்றன்று. கர்மநிபந்தந மென்கை. (அங்காப்புண்டும்) கர்மவாஸனை ருசிவாஸனையாய் அதிலே பத்தனாயிருக்கும். இது தண்ணிதென்று ஆசார்ய வசநாதிகளாலும் சாஸ்த்ரவாஸனையாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலு மறியா நிற்கச்செய்தேயு மித்தைவிடிற் செய்வதென்னென்று துணுக்குதுணுக்கென்னா நிற்கும். (ஆப்பவிழ்ந்தும்) கர்மடியாக வந்த தொன்றிறே யென்றறியாதே அவன் தானிதிலே யிலையகலப்படுத்தா நிற்கும்; கர்மக்ஷயம் வந்தவாறே அதுதான் குலைந்து கொடுநிற்குமிறே.

விளக்கம் - (யாதானுமோராக்கையிற்புக்கு) - ஏதாவது ஒரு சரீரத்தில் புகுந்து, மிகவும் தாழ்ந்த ஒரு ஜன்மம் எடுத்தபோதிலும், “மமாயத்தேஹ:” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்தச் சரீரத்தை மிகவும் கொண்டாடியபடி, இந்தச் சரீரம் காரணமாக ஏற்பட்ட சில பந்தங்களை விட இயலாமல், அதில் ஈடுபட்டு நிற்கும்படியானது. ஆக்கை என்பது சரீரம்; அது “திஹ உபசயே” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தேஹம் என்ற பதம் உபசயம் அடைவது அல்லது வளர்வது என்பதாகும். (புக்கு) - சேதனனுக்கு அசித் வஸ்துக்களுடனான தொடர்பு ஏற்படுதல் என்பது கர்மங்களின் காரணமாகவே ஆகும் என்று கருத்து. (அங்காப்புண்டும்) - கர்மங்களின் மீது உள்ள பிடிப்பு காரணமாக, அவற்றின் மீது ருசி உண்டாகி, அதிலேயே பந்தப்பட்டபடி இருப்பான். இத்தகைய பந்தப்பட்ட நிலையானது மிகவும் இழிந்தது என்பதை ஆசார்ய உபதேசத்தாலும், சாஸ்த்ரங்களின் அறிவாலும், நேரடியாகக் கண்டு உணர்ந்தாலும் அவற்றைக் கைவிடுவது என்பது இயலாமல், தவித்தபடி இருப்பான். (ஆப்பவிழ்ந்தும்) - கர்மங்களின் காரணமாக இவை வந்து சேர்ந்தன என்பதை அறியாமல், அவற்றிலிருந்து விலகாமல் இருப்பான். கர்மநோய் பீடித்தவுடன் அது முற்றிலுமாகப் பரவி நிற்கும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (முதாவியில்) இத்தால் பழமையை நினைக்கிறது. ஆவியென்று ப்ராணனாய்; அசித் விசேஷம் ப்ராணனா யிருக்கையாலே, இப்போது ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை ஆவியென்கிறது. இது தன்னை ப்ரக்ருதி கார்யமென்பாருமுண்டு, ப்ரக்ருத் யம்சமென்பாருமுண்டு. இதுதான் மோக்ஷ தசையளவும் அநுவர்த்திக்குமது, சேதனனுடைய கமநாகமநாதிகளுக் குடலாயிருக்கும். (தடுமாறும்) பஞ்சாக்நி வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே மேகங்களிலே புக்கு வர்ஷமுகத்தாலே பூமியிலே பதித்து, அந்ந முகத்தாலே புருஷன் பக்கலிலே யந்வயித்து, சுக்லசோணித ரூபத்தாலே ஸ்த்ரீபக்கலிலே ஸங்க்ரமித்து, இப்படி தடுமாற்றமாயிற்றிருப்பது. இச்சேதனனுக்குப் புக்கபுக்கவிடமெங்குந் தடுமாற்றமே யுள்ளது. அதைத் தானறிந்த விடமு மறியாத விடமுமாயிருக்கும். (உயிர்) ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய் நித்யமான வஸ்து கிடரிப்படிபடுகிறது. இப்படி

தடுமாறி ஸம்ஸரிக்கிறது என்று தொடங்கியென்னில், (முன்னமே) அநாதியாய்ப் போருகிற தாயிற்று.

விளக்கம் - (மூதாவியில்) - இதன் மூலம் பழமையை எண்ணுகிறார். இங்கு ஆவி என்பது ப்ராணன்; அசித் விசேஷம் ப்ராணனாக உள்ளதால், இங்கு ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தைக் கூறுகிறார். இதனை ப்ரக்ருதியின் செயல் என்றும், ப்ரக்ருதியின் அம்சம் என்றும் கூறுவர். இது மோக்ஷ காலம் வரை தொடந்தபடியே இருக்கும்; சேதனனின் அசைவு மற்றும் அசையாமைக்கு உதவுவதாக இருக்கும். (தடுமாறும்) - பஞ்சாக்நி வித்யையில் கூறப்பட்டபடி, சந்த்ரமண்டலத்தில் இருந்து மீண்டும் பூமிக்குத் திரும்ப வேண்டிய ஜீவாத்மா, மேகங்களில் தேவர்களால் வைக்கப்படுகிறான்; அங்கிருந்து மழைத்துளியாக பூமிக்குத் திரும்புகிறான்; அங்கிருந்து உணவு மூலமாக ஆணின் உடலில் செல்கிறான்; அங்கிருந்து விந்து ரூபமாகப் பெண்ணின் உடலில் புகுந்துவிடுகிறான். இப்படியாக அங்கும்இங்குமாகச் சென்றபடியே உள்ளான். ஆக எந்த இடத்திற்குச் சென்றாலும் அங்கு நிலையாக இருக்கமுடியாமல் அங்குமிங்குமாகத் தடுமாறியபடி உள்ளான். இது போன்று செல்லும் இடங்களில் அறிந்த இடமாகவும் அறியாத இடமாகவும் இருப்பது வழக்கம் ஆகும். (உயிர்) - ஞானமயமாகவும் ஆனந்தமயமாகவும் உள்ளதும், எப்போதும் அழிவு இல்லாமல் உள்ளதும் ஆகிய ஆத்மா இவ்விதம் படாதபாடு பட்டபடி உள்ளது. இவ்விதம் தடுமாறியபடி ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வது எப்போது தொடங்கி என்றால், (முன்னமே) - எல்லையற்ற காலமாய் - என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அதனால்) அந்த வாஸனையே உபாத்யாயராக; முன்னமேயாகையாலே. (யாதானும் பற்றி) பகவத்வ்யதிரித்த விஷயமாகையே வேண்டுவது; பற்றுவ தேதேனு மொன்றாக வமையும்; அவற்றில் குணதோஷங்கள் நிரூபிக்கவேண்டா. (நீங்கும்) பகவத் விஷயமா மித்தனையே வேண்டுவது விடுகைக்கு. (விரதத்தை) “நீ பற்றுகிற விஷயங்களடைய ஸதோஷமாயிருக்கும். பகவத்விஷயமே கிடாய் நல்வது” என்று சில ரூபதேசித்தாலும் அது நன்றேயாகிலும் நானத்தை விடுகையிலே ஸங்கல்பித்தே னென்னும். ஸர்வேச்வரன், “ஏதத் வ்ரதம் மம” என்று ரக்ஷிக்கைக்கு வ்ரதங் கொண்டிக்குமா போலேயாயிற்று இவனவனை விடுகைக்கு வ்ரதங் கொண்டிருக்கும்படி. “ந

நமேயம்” என்கிறபடியே இரண்டாகப் பிளக்கிலும் தலைசாயே னென்றாயிற்றிருப்பது. (நல்வீடு செய்யும்) இப்போதந்நிலை தவிர்ந்து, “இந்நின்ற நீர்மை யினியா முறாமை” என்று கால்கட்டி, “இத்தை விடுவித்து தரவேணும்” என்று பண்ணின; தன் பக்கல் ருசி முன்னாக இத்தை விடுவிக்கவேணுமென்னப் பண்ணின. (மாதாவினைப் பிதுவை) சரீரத்துக்குப்பாதகராய், ஸம்ஸார வர்த்தகராயிறே யல்லாத மாதாபிதாக்களிருப்பது. இவனிதில் நின்றும் விடுத்து ரக்ஷிக்குமவனாயிற்று. இங்ங னிரண்டாகாரமாகச் சொல்லவேண்டுவா னென்னென்னில், (திருமாலை) சரிய:பதியாகையாலே “பிதா மாதா ச மாதவ:” என்னுமாபோலே. (வணங்குவனே) இதர விஷயங்களிலே அருசியைப் பிறப்பித்துத் தன்பக்கலிலே ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பித்து இவ்வுபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமா யிருப்பதொரு ப்ரத்யுபகாரம் நம்மால் பண்ணவொண்ணாதிறே. அவனதான வஸ்துவை யவன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கு மத்தனையிறே.

விளக்கம் - (அதனால்) - அந்த வாஸனை என்பது எல்லையற்ற காலமாக உள்ளதால் தன்னை வழி நடத்தும் வஸ்து என்று எண்ணி. (யாதானும் பற்றி) - ஸர்வேச்வரன் அல்லாத விஷயங்களை மட்டுமே கிட்டவேண்டும் என்று எண்ணியபடி. இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் எதுவாக இருந்தாலும் ஏற்றுக்கொண்டு, அவற்றின் நன்மை தீமைகளை ஆராயாமல். (நீங்கும்) - பகவத் விஷயத்தை மட்டுமே விடவேண்டியதாகச் செய்து. (விரதத்தை) - “நீ பற்றுகின்ற விஷயங்கள் அனைத்தும் தோஷம் உள்ளவை ஆகும். பகவத் விஷயம் மட்டுமே நன்மை அளிப்பதாகும்”, என்று சிலர் உபதேசம் செய்வர்; அதனைக் கேட்ட பின்னரும், “பகவத் விஷயம் நன்மை அளிக்கும் என்றாலும், அதனை விட நான் எண்ணினேன்” என்று கூறுவர். இரமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஏதத் வ்ரதம் மம - என்னை அடைந்தவன் எனது விரோதியாகிலும் கைவிடமாட்டேன்; இதுவே எனது விரதம் ஆகும் - என்று ஸர்வேச்வரன் உள்ளான்; ஆனால் சேதனனின் சிந்தை எவ்விதம் உள்ளது என்றால், யுத்தகாண்டம் (36-11) - ந நமேயம் - என்னை இரண்டு பிளவுகளாகப் பிளந்தாலும், அவனைத் தலை வணங்கமாட்டேன் - என்று உள்ளது. (நல்வீடு செய்யும்) - இப்போது உள்ள நிலையை நீக்கி, திருவிருத்தம்(1) - இந்நின்ற நீர்மை யினியா முறாமை - என்று கூறியபடி அவனது திருவடிகளைப் பிடித்து, இதிலிருந்து விடுவித்துத் தரவேண்டும் என்று செய்த. கீதை (7-14) - ம

மாயா - எனது கடக்க அரிதான மாயையைக் கடப்பதற்கும் என்னைப் புகல் அடைந்து - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “நீ ஏற்படுத்திப் பிணைத்த பிணைப்பை நீயே விலக்கவேண்டும்” என்று விண்ணப்பத்தைச் செய்த. தனது ஆத்மாவின் கரையேற்றம் கருதி உண்டான ருசி காரணமாக இதிலிருந்து விடுவிக்கவேண்டும் என்று செய்த. (மாதாவினைப் பிதுவை) - இந்தச் சரீரம் உண்டாவதற்குக் காரணமாகவும், ஸம்ஸாரத்தில் இழிந்தபடியும் உள்ளவர்களாக அல்லவோ உண்மையல்லாத நம்முடைய தாயும் தந்தையும் உள்ளனர். ஆனால் இவனோ இதிலிருந்து காப்பாற்றுபவன் ஆயிற்றே! இப்படியாக இரண்டுவிதமாக உரைக்கவேண்டுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன் என்பதால், மஹாபாரதம் - பிதா மாதா ச மாதவ: - தாயும் தந்தையும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான மாதவனே - என்று கூறுவது போன்று, இவரும் உரைக்கிறார். (வணங்குவேனே) - மற்ற உலகவிஷயங்களில் ருசியற்ற நிலையை ஏற்படுத்தியும், தன்னிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தியும் செய்ததான இந்த உபகாரத்துக்கு ஈடாகும் விதமான ப்ரதி உபகாரம் நம்மால் செய்ய இயலாது அல்லவோ? ஆக நாம் செய்யும் ப்ரதி உபகாரம் எதுவென்றால், அவனுடையதான இந்த ஆத்மாவை மீண்டும் அவனிடமே சமர்ப்பிப்பதே ஆகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்